

foretrukket at foreslaa Thinget heller at give Indenrigsministeriet en Bemyndigelse til i saadanne Tilfælde som de berørte at handle efter bedste Skjøn. De Instruktioner, som det er Udvalget bekendt, at Indenrigsministeriet har givet Dverovrighederne med Hensyn til Gjennemførelsen af den foreløbige Lov om extraordinære Hjemstedsbeviser, have hidbragt Udvalget den Forvisning, at Ministeriet vil benytte Bemyndigelsen i en velvillig Aand.

Udvalget har derhos ogsaa nogle Forslag at gjøre med Hensyn til Virkningerne af Hjemstedsbeviserne. Saaledes som Lovforslaget er affattet, vil Statens Forpligtelse til at bære Omkostningerne ved en med extraordinært Hjemstedsbevis forsynet Persons Hjemsendelse og Understøttelse i Trængsels-tilfælde vedblive, saalænge Personen lever, om end Omstændighederne ere blevne saadanne, at Personen efter de gjældende Regler har erhvervet et Forsørgelses-hjem her i Riget. Dette forekommer Udvalget at være en Udstrækning af Statens Forpligtelse udover det, som de forhaanden værende Forhold kræve. Det vilde ligge nærmest at betragte saadanne Personer, med Hensyn til hvilke Fødestedet ikke kan komme i Betragtning, som Udlændinge, om hvilke gjælder den Regel, at de ved 5 Aars Ophold i en Kommune kunne erhverve Forsørgelsesret der. Om Udlændinge gjælder det imidlertid tillige, at, hvis de skulde blive trængende inden de 5 Aars Ophold i en enkelt Kommune, skulde de forsørges der, hvor de have opholdt sig længst, dog over 1 Aar, og hvis de intetsteds her i Riget have opholdt sig i eet Aar eller derover, da paa Opholdsstedet. Denne Regel vilde let kunne lede til, at enkelte Kommuner, hvor mange af de indvandrede Personer have taget Ophold, kunde blive stærkt bebyrdede, og under alle Omstændigheder burde Staten derfor bære de Omkostninger, der paaløb, forinden en Person ved 5 Aars Ophold i en enkelt Kommune havde erhvervet Forsørgelses-hjem der. Men selv en saadan Frist af 5 Aar vil efter de Oplysninger, som Udvalget har modtaget, om Forholdene i flere af de nærmest ved Hertugdømmet Sleevig heliggende

smaa Kommuner, gjøre det meget betænkeligt at paabyrde disse Forsørgelsen af Personer, der kun i 5 Aar have opholdt sig der. Udvalget finder derimod, at en Grændse af 15 Aar for Indtrædelse af den enkelte Kommunes Forpligtelse til at overtage Forsørgelsen vil kunne være tilstrækkeligt betryggende mod Dverbebyr-delse. Det er dette Aaremaal, som hidtil har været gjældende imellem Kongeriget og Hertugdømmernes Kommuner, og om end det kan være tvivlsomt, om ikke denne paa Gjenfidsig-hed byggede Regel, se Plakat af 9de Januar 1830 § 5, er bortfalden ved Gjenfidsighedens Ophør, se Bekjendtgørelse af 21de Januar f. A., Lovtidenden Nr. 5, taler Meget for at beholde den som Regel i Forholdet mellem Stat og Kommune, ligesom det ogsaa i Indenrigsministeriets Cirkulære af 21de September f. A. (Ministerialtidende, A. Sp. 204 Nr. 338) er antaget, at den endnu staar ved Magt. I Dverensstemmelse hermed har Udvalget vedtaget at stille et Forslag.

Fremdeles er det kommet under Dverveielse, om Statens Forpligtelse til at refundere Kommunerne deres Udgifter ikke burde indskrænkes til saadanne Udgifter og saadanne Udgiftsbeløb, som efter de gjældende Regler den ene Kommune kan fordre godtgjorte af den anden, saa at der f. Ex. ikke kan fordres Erstatning for Sygepleie i de første 6 Uger, og, hvor Erstatning for Sygepleie skal gives, kun 48 $\frac{1}{2}$ daglig m. m. Men ligesom disse Bestemmelser ikke ere gjældende i alle Forhold navnlig ikke, hvor Amtsrepartitionssonden skal godtgjøre den enkelte Kommunes Udgifter ved en Udlændings Forpleining, se Plakat 28de December 1827 § 2, med hvilket Tilfælde de ved Lovforslaget, hvis det bliver til Lov, bevirkede Forhold nærmest kunne sammenlignes, saaledes mangler der ogsaa her den Gjenfidsig-hed, der kan bøde paa Virkningerne af Begrændsningerne, og det kunde let blive til stor Byrde for de foran berørte Kommuner, hvor mange Personer med extraordinære Hjemstedsbeviser have bosat sig eller ville tage Bopæl. At der i saa Henseende tagtages fornøden Økonomi er af Indenrigsministeriet indskærpet i et Cirkulære af 15de December 1871 (Ministerialtidende A. Sp. 249). Ud-